

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **K. M.**, zastoupena Mgr. Lukášem Venclem, advokátem se sídlem Plzeňská 441/73, Beroun, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, **za účasti** osob zúčastněných na řízení I) Mgr. M. K., II) Ing. P. K., zastoupen JUDr. Jiřím Obršlíkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 1735, Beroun, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2014, č. j. 066539/2014/KUSK, sp. zn. SZ 170088/2013/KUSK REG/PZ, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2016, č. j. 48 A 35/2014 – 63, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2016, č. j. 48 A 35/2014 – 63, **se n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Beroun rozhodnutím ze dne 12. 9. 2013, č. j. MBE/52867/2013/VÝST-S, zamítl žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavební řádu (stavební zákon) (dále jen „stavební zákon“), v rozsahu provedené přístavby rekreačního objektu č. e. X na pozemku p. č. X v katastrálním území Ž. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 6. 2014, č. j. 066539/2014/KUSK, sp. zn. SZ 170088/2013/KUSK REG/PZ. Žalobu proti naposledy uvedenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 5. 2016, č. j. 48 A 35/2014 – 63, který žalobkyně napadla kasační stížností, přičemž zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[2] Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodňuje tím, že po právní moci napadeného rozsudku jí reálně hrozí uložení povinnosti odstranit stavbu.

[3] K návrhu na přiznání odkladného účinku se vyjádřila osoba zúčastněná na řízení II). Dle tvrzení samotné žalobkyně není neoprávněná stavba, spočívající v rozšíření stavby, pevnou součástí hlavní stavby spojenou se zemí pevným základem a jedná se údajně o odstranitelnou součást stavby. Vzhledem k tomu není důvodná obava, že by případným odstraněním se zemí nespojené součásti stavby měla žalobkyně utrpět jakoukoliv znatelnou újmu. Neoprávněná stavba byla žalobkyní zhotovena předtím, než požádala o její dodatečné povolení a nejsou tudíž dány důvody pro ochranu jejího vlastnického práva.

[4] Žalovaný se ve stanovené lhůtě k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

II.

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej ale může na návrh stěžovatele přiznat a užije přitom přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*.

[6] Nutno zdůraznit, že pravidelně je odkladný účinek spojován s tzv. řádnými opravnými prostředky, např. odvoláním, kde účinky rozhodnutí správního orgánu nastávají až v okamžiku rozhodnutí o opravném prostředku. Naproti tomu u opravných prostředků mimořádných, mezi něž spadá i kasační stížnost, je přiznání odkladného účinku předmětem úvahy rozhodujícího orgánu (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 581/06 ze dne 11. října 2006, <http://nalus.usoud.cz>: *Účelem [odložení vykonatelnosti rozhodnutí] je vytvoření časového prostoru pro posouzení ústavní stížnosti tak, aby před rozhodnutím soudu nedošlo k nevratným krokům, po nichž by se jeho rozhodování stalo jen akademickým cvičením a ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod by byla toliko iluzorní*).

[7] Skutečnosti nasvědčující vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, tedy závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má navrhovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[8] Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě nedospěl k závěru, že by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku krajského soudu znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, resp. veřejnému zájmu.

[9] Odstranění stavby nepochybně představuje citelnou újmu, jelikož by jednoznačně mohlo vést k nevratnému porušení práv stěžovatelky, které by již nebylo možné zhojit ani případným rozhodnutím v její prospěch, které by v takovém případě bylo pouze akademického charakteru a nemohlo by jí poskytnout jinou než pouze hypotetickou

ochranu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 6 As 230/2015 – 17). Předmětem soudního přezkumu však v posuzovaném případě není rozhodnutí o odstranění stavby.

[10] Řízení o dodatečném povolení stavby není součástí řízení o odstranění stavby. Na rozdíl od předešlé právní úpravy [srov. § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)], současný stavební zákon vychází z toho, že i přes vzájemnou návaznost jde o samostatná řízení s odlišným předmětem. Tento aspekt byl ještě zdůrazněn novelou provedenou s účinností od 1. 1. 2013 zákonem č. 350/2012 Sb. [srov. § 129 odst. 2 stavebního zákona: *Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.*] I před uvedenou novelou však judikatura dovodila, že podání žádosti o dodatečné povolení stavby má za následek zahájení nového řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 – 214).

[11] Stavba, která je předmětem sporu, je fakticky dostavena a užívána v plném rozsahu, napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost o dodatečné stavební povolení vztahující se k této stavbě. Nicméně odstranění stavby prozatím nařízeno nebylo. Teprve v případě naplnění podmínek pro exekuci rozhodnutí o nařízení odstranění stavby by bylo lze uvažovat o hrozbě nenahraditelné újmy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 1 As 96/2010 – 121).

[12] Pro úplnost je možné dodat, že k totožnému závěru dospěl i Krajský soud v Praze, který usnesením ze dne 8. 10. 2014, č. j. 48 A 35/2014 – 29, nepřiznal odkladný účinek podané žalobě. Vycházel přitom ze skutečnosti, že *je-li předmětem řízení před soudem rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, jen stěžít může soud hodnotit újmu žalobců, která jim případně vznikne v důsledku jiného pokračujícího řízení, jehož další průběh a výsledek nelze v současnosti jakkoliv předvídat.*

[13] Nejvyšší správní soud tudíž shledal, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou naplněny, jelikož stěžovatelka neprokázala ani netvrdila skutečnost, že by jí výkonem napadeného rozhodnutí hrozila závažná újma ve smyslu příslušného ustanovení s. ř. s. Hrozící následek v podobě povinnosti odstranit stavbu není spojen s účinky nyní posuzovaného zamítavého rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, ale až s účinky případného navazujícího rozhodnutí o odstranění stavby. Proto soud rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu